

Griffiernr. : 2014/ 989
Not.nr. : GE.66.L1.2404-2011/SW3

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG GENT

VONNIS

Afdeling: correctionele rechtbank
Kamer: 21d, 1 rechter
Datum: 25 maart 2014

In de zaak van het openbaar ministerie tegen:

1993^{1.} op ; zonder beroep, geboren te
, wonende te

1994^{2.} op ; gepensioneerde, geboren te
, wonende te

beklaagd van:

op het perceel gelegen te , gekadaastreerd
als , eigendom van
gepensioneerde, geboren te ; op
wonende te

de eerste

A.

bij inbreuk op artikel 16.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning hierna

vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°a (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerlei materialen, materieel of afval)

meer bepaald de opslag van allerlei afval waaronder hout, karton, tal van vuilnis- en PMD zakken, afgedankt witgoed, plastic,...

te in de periode van **02.09.2011 tot 06.03.2013**

B.

bij inbreuk op artikel 16.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hiemavermelde handelingen, zoals bepaald bij 4.2.1.5°c (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het plaatsen van één of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt zoals woonwagens, lampeerwagens, afgedankte voertuigen, tenten (buiten de gevallen zoals nader gepreciseerd in artikel 4.2.1.5°c)

meer bepaald: het plaatsen van een nieuwe stacaravan met oog op permanente bewoning

te van **02.09.2011 tot datum bevel tot dagvaarding**

C.

bij inbreuk op artikel 6.1.1.5° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, handelingen te hebben voorgezet, in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing

meer bepaald: in strijd met het stakingsbevel van PZ dd. 21.03.2013 (OK 1 st.13) bekrachtigd bij beslissing van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dd. 03.04.2012 (OK 1 st. 26-28) de stacaravan permanent voor bewoning te gebruiken

te in de periode van **04.04.2012 (OK 2 stuk 13) tot datum bevel tot dagvaarding**

de tweede

D.

bij inbreuk op artikel 6.1.1.3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat hierna vermelde handeling, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°a (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval) hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

meer bepaald: de opslag van allerhande afval waaronder hout, karton, tal van vuilnis- en PMD zakken, afgedankt witgoed, plastic, ...

te in de periode van **02.09.2011 tot 06.03.2013**

E.

bij inbreuk op artikel 6.1.1.3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat hierna vermelde handeling, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°c (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het plaatsen van één of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen, tenten (buiten de gevallen zoals nader gepreciseerd in artikel 4.2.1.5°c) hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, in casu:

meer bepaald: het plaatsen van een nieuwe stacaravan met oog op permanente bewoning van de eerste beklagde.

te van **02.09.2011 tot datum bevel tot dagvaarding**

de eerste

met de omstandigheid dat de eerste beklagde in staat van wettelijke herhaling verkeert, aangezien het nieuwe misdrijf gepleegd werd nadat hij veroordeeld werd op 1.01.2010 bij verstekvonnis van de Correctionele Rechtbank Te Gent (betekend op 23.02.2010 en kennisname op 21.04.2010) tot 1 jaar gevangenisstraf met uitstel 5 jaar voor 6 maand wegens diefstal met geweld of bedreiging, waarbij de titel of de kentekens van een openbaar ambtenaar worden aangenomen of waarbij een vals bevel van het openbaar gezag wordt ingeroepen, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doen geloven dat hij gewapend is, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, vonnis dat kracht van gewijsde had op het ogenblik van de nieuwe feiten, voordat vijf jaren zijn verlopen sinds datum waarop hij zijn straf heeft ondergaan of waarop zijn straf verjaard is.

PROCEDURE

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd regelmatig betekend. De dagvaarding werd overgeschreven op het tweede hypotheekkantoor te op 31 december 2013. De dagvaarding vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheek.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De beklagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 17 december 2013.

De zaak werd voor behandeling uitgesteld naar de zitting van 14 januari 2014 en 25 februari 2014.

2. De rechtbank hoorde op de zitting van 14 januari 2014:

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door Bart Van Vossel, substituut-procureur des Konings;
- de eerste beklagde in zijn middelen van verdediging voorgedragen door hemzelf en door meester Marten De Jaeger, advocaat te 9990 Maldegem, Westeindestraat 145;
- meester Marten De Jaeger, voornoemd, die de tweede beklagde in zijn middelen van verdediging vertegenwoordigde en die de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vroeg;
- het gunstig advies van het openbaar ministerie voor wat betreft de gevraagde gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor de tweede beklagde.

De rechtbank hoorde op de zitting van 25 januari 2014:

- de aangepaste vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door Bernadette Baeyens, eerste substituut-procureur des Konings;
- meester Marten De Jaeger, voornoemd, die de eerste en de tweede beklagde in hun middelen van verdediging vertegenwoordigde.

3. De verjaring van de strafvordering is op heden voor geen van de ten laste gelegde feiten ingetreden.

STRAFRECHTELIJK

Feiten

4. Op 2 september 2011 werd door de lokale politie van de zone | | vastgesteld dat door | | een nieuwe stacaravan werd aangebracht (ter vervanging van een vroegere stacaravan) op het perceel te | | kadastraal gekend als | | . Zijn vader | | is eigenaar van dit perceel. Deze verklaarde dat hij akkoord was met het plaatsen van de caravan.

Op de foto's die van het perceel werden genomen is ook te zien dat er een hoeveelheid afval werd achtergelaten.

Op 4 november 2011 werd door de politie een bevel tot staking gegeven aan | | . Bij verhoor verklaarde hij echter zich niet te zullen houden aan dit bevel aangezien hij nergens anders terecht kon. Hij zou ook zo vlug mogelijk een regularisatievergunning aanvragen. Dit bevel werd niet binnen de wettelijke termijn overgemaakt aan de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, zodat die het niet bekrachtigde. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vroeg wel aan de verbalisant om een nieuw bevel uit te vaardigen. Op 3 april 2012 bekrachtigde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een op 21 maart 2012 – nieuw – mondeling gegeven bevel tot staken (onderkaft 2). | | bevestigde op 21 maart 2012 dat hij wist dat hij een stedenbouwkundige overtreding beging en een regularisatie zou aanvragen. Hij beloofde ook het afval zo vlug mogelijk te zullen verwijderen. Op de foto's die werden genomen op 21 maart 2012 is nog duidelijk te zien dat op het perceel een grote hoeveelheid divers afval werd achtergelaten.

Per brief van 11 oktober 2012 maakte de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering over aan het parket dat door het college van burgemeester en schepenen van | | op 16 april 2012 was goedgekeurd, waar hij zich bij aansloot. Bovendien vorderde hij een dwangsom van 100 euro per dag vertraging in het herstel. Deze vordering strekt tot herstel in de oorspronkelijke toestand; wat inhoudt het volledig verwijderen van de verplaatsbare constructie gebruikt voor permanente bewoning en de grote hoeveelheid afval gestapeld op het terrein, het eventueel aanvullen van gemaakte putten met zuivere teelaarde en het herstel van het oorspronkelijk reliëf.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid adviseerde positief over de herstellvordering op 18 januari 2013.

Bij nazicht op 6 maart 2013 stelde de politie vast dat de caravan nog steeds op het erf stond en nog steeds permanent werd bewoond door | | . Al het restafval, houtafval en de oude caravan werden wel verwijderd.

Beoordeling

5. Uit de gegevens van het strafdossier en de behandeling van de zaak op de terechtzitting is gebleken dat de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A, B en C bewezen zijn voor de eerste beklagde en dat de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen D en E bewezen zijn voor de tweede beklagde. De feiten werden door de beklagden overigens ook niet betwist.

Gelet op het vonnis van deze rechtbank, 22ste kamer, van 13 januari 2010, waarbij de eerste beklagde op strafgebied werd veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met uitstel voor een termijn van 5 jaar voor 6 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging (waarbij de titel of de kentekens van een openbaar ambtenaar werden aangenomen of waarbij een vals bevel van het openbaar gezag werd ingeroepen, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen, de schuldige ~~doen geloven dat hij gewapend was~~, onder twee van de in artikel 471 Strafwetboek vermelde omstandigheden) waarvan een afschrift werd gevoegd bij het strafdossier en dat in kracht van gewijsde was getreden op het ogenblik van de hierboven bewezen verklaarde feiten, is de staat van wettelijke herhaling voor hem ook bewezen.

Straf

6. De bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A, B en C zijn voor de eerste beklagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd.

De feiten kunnen op grond van artikel 6.1.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ("VCRO") worden gestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen.

De eerste beklagde plaatste met toestemming van zijn vader, eigenaar van een perceel grond, een stacaravan waarin hij ook verblijft. Het perceel lag er bij de eerste vaststellingen ook rommelig bij; er werd afval achtergelaten.

Uit de behandeling ter terechtzitting is gebleken dat de eerste beklagde een (kleine) invaliditeitsuitkering krijgt. Hij woont samen in de stacaravan met zijn vriendin, die een werkloosheidsuitkering zou krijgen. Zijn vriendin zou ook in verwachting zijn van een eerste kind. In de stacaravan is geen stromend water of toilet. De eerste beklagde gaf ook aan dat hij voor zijn vader, tweede beklagde, zorgt die hulpbehoevend is.

Er werden ook stukken neergelegd die aantonen dat de eerste beklaagde met zijn vriendin ingeschreven staat op een wachtlijst voor sociale verhuur van een woning.

Er werden ook foto's neergelegd om aan te tonen dat het perceel wat het achtergelaten afval betreft inmiddels werd gesaneerd.

De eerste beklaagde werd in het verleden reeds meermaals veroordeeld. Hij kan geen uitstel van de tenuitvoerlegging van zijn straf meer krijgen. Hij verkeert ook in staat van wettelijke herhaling.

De rechtbank heeft gezocht naar een alternatieve bestraffing voor de eerste beklaagde in de vorm van een werkstraf maar uit een door het openbaar ministerie bij het strafdossier gevoegd beknopt voorlichtingsrapport blijkt dat volgens de justitieassistent daarvoor tegenindicaties zouden bestaan.

Een vrijheidsberovende straf is naar het oordeel van de rechtbank gelet op de concrete omstandigheden van de zaak zinloos. Enkel de geldboete blijft dus over als gepaste straf.

Artikel 195 Wetboek van Strafvordering verplicht de rechtbank, wanneer zij veroordeelt tot een geldboete, om voor de vaststelling van het bedrag ervan rekening te houden met de door de beklaagde aangevoerde elementen over zijn sociale toestand.

De feiten moeten worden gesitueerd in een context van kansarmoede. De keuze om te wonen in een stacaravan met gebrek aan basisvoorzieningen moet ook in die context worden gezien. Er werden, zoals hierboven reeds gesteld, ook stukken neergelegd die dit staven.

Artikel 195, derde lid Wetboek van Strafvordering laat de rechtbank onder deze omstandigheden toe om een geldboete uit te spreken beneden het wettelijk minimum. De geldboete wordt beperkt tot 1 euro.

Er moet worden aangenomen dat deze toepassing van artikel 195, derde lid Wetboek van Strafvordering niet mag worden gelijkgesteld met het aannemen van verzachtende omstandigheden en dat door het opleggen van een geldboete beneden het wettelijk minimum het misdrijf een wanbedrijf blijft en niet denatureert tot een overtreding (zie in die zin F. KUTY, "La réduction de la peine d'amende en-deçà de son minimum légal en raison de la situation financière précaire du condamné", *J.L.M.B.* 2013, p. 1835; contra Cass. 30 oktober 2012).

De eerste beklaagde moet daarom ook wel nog een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 150 euro (met opdecimen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De eerste beklaagde moet ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van

28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

7. De bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen D en E, zijn voor de tweede beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd.

De feiten kunnen op grond van artikel 6.1.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ("VCRO") worden gestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen.

De tweede beklaagde liet als eigenaar van het perceel toe dat zijn zoon, de eerste beklaagde, er een stacaravan plaatste en allerhande afval stockeerde.

De tweede beklaagde werd in een ver verleden eenmaal veroordeeld wegens diefstal.

Voor het overige verwijst de rechtbank naar de algemene overwegingen en contextualisering van de feiten zoals hierboven weergegeven.

Zijn raadsman vroeg ter terechtzitting voor de tweede beklaagde de gunst van de opschorting van uitspraak van veroordeling. Ter zake bestaan er gronden om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te gelasten voor de tweede beklaagde. De openbare orde en de maatschappij zullen immers voldoende gevrijwaard worden door de hierna vermelde maatregel. De onderhavige beslissing staat de latere toepassing van een straf, ingeval van nieuwe delinquentie, niet in de weg. Gelet op artikel 6 EVRM en artikel 185 Wetboek van Strafvordering moet worden aangenomen dat de instemming van de tweede beklaagde met de opschorting kon worden gegeven door zijn raadsman ter zitting zonder dat deze hiervoor over een bijzondere volmacht diende te beschikken (zie o.a. P. HOET, *Alternatieve bestraffing*, Brussel, Larcier, 2006, p.15).

De tweede beklaagde moet wel een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

8. Op 16 april 2012 besliste het college van burgemeester en schepenen van de gemeente | | om het herstel in de oorspronkelijke toestand te vorderen; dit houdt in het volledig verwijderen van de verplaatsbare constructie gebruikt voor permanente bewoning en de grote hoeveelheid afval gestapeld op het terrein, het eventueel aanvullen van gemaakte putten met zuivere teelaarde en het herstel van het oorspronkelijk reliëf.

Per brief van 11 oktober 2012 sloot de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich aan bij deze vordering. Bovendien vorderde hij een dwangsom van 100 euro per dag vertraging in het herstel.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid adviseerde positief over de herstellvordering op 18 januari 2013.

De herstellvordering werd afdoende gemotiveerd en is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk.

Hoewel de vordering, wat het afval betreft, op heden wellicht (gedeeltelijk) zonder voorwerp is geworden gelet op de foto's die de beklagden ter zitting hebben neergelegd, is het herstel nog steeds noodzakelijk ter vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening.

Het opleggen van een dwangsom als drukkingsmiddel voor het uitvoeren van het bevolen herstel komt de rechtbank, gelet op de hierboven vermelde context van kansarmoede waarin de feiten werden gepleegd, niet opportuun over.

De termijn voor het herstel wordt bepaald op 2 jaar na het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis.

BURGERRECHTELIJK

9. Gelet op het mogelijke bestaan van schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven, worden de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

Om deze redenen, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 7, 38, 40, 41, 50, 56, 65 lid 1, 100 Strafwetboek en de artikelen en wetsbepalingen vermeld in de tenlasteleggingen A, B, C, D en E;
art. 11 Bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen
art. 2, 3, 4 Wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);
art. 1, 2.3 Koninklijk Besluit van 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001)
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 1 (§1, 1° en §2), 3, 5, 6, 13 van de Wet van 29 juni 1964;
alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis

de rechtbank, recht doende op tegenspraak,

STRAFRECHTELIJK

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A, B en C, bewezen voor de eerste beklagde

Veroordeelt de beklagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten gepleegd in staat van **wettelijke herhaling samen tot een geldboete van 1 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 1 dag.**

Veroordeelt de beklagde tot betaling van de **bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke geweldsdaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.**

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen D en E, bewezen voor de tweede beklaagde.

Gelast met zijn instemming, de **opschorting van de uitspraak** van de veroordeling in hoofde van de beklaagde, gedurende een termijn van **3 jaar** vanaf heden.

KOSTEN

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde elk tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk tot de **gerechtskosten**, voor het openbaar ministerie begroot op 96,68 euro. Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans voor hen bewezen verklaarde misdrijven.

Veroordeelt de eerste beklaagde tot zijn eigen kosten, gevallen aande zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 23,10 euro.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Beveelt op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente | | en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het **herstel** op het perceel te | | kadastraal gekend als | | eigendom van | |, door het volledig verwijderen van de verplaatsbare constructie gebruikt voor permanente bewoning en de grote hoeveelheid afval gestapeld op het terrein, het eventueel aanvullen van gemaakte putten met zuivere teelaarde en het herstel van het oorspronkelijk reliëf.

Deze werken moeten worden uitgevoerd binnen een termijn van **2 jaar** vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde treedt.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijnen, **ambtshalve in de uitvoering** ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO, op kosten van de veroordeelden die daartoe hoofdelijk gehouden zijn.

BURGERRECHTELIJK

Houdt de burgerlijke belangen voor wat betreft het bewezen verklaarde misdrijf misdrijven ambtshalve aan.

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 25 maart 2014,

Aanwezig:

Jos Decoker, voorzitter;
Isabelle De Tandt, substituut-procureur des Konings;
Muriel D'Asseler, griffier.

M. D'Asseler

J. Decoker